

ὁ ἦχος, κι ἀκόμα καὶ τ' ἄρωμα πού ξεχύνεται ἀπ' τοὺς κόρφους σου, ὅλα ἔχουνε ξελαγαριστεῖ καὶ τόσο πολὺ ἀπαλύνη πού οἱ αἴσθησες τὰ δέχονται χωρὶς νὰ τὰ νοιώθουν. Κ' εἶν' ὅλα μὲ τὴν ἴδια ἀτονία, σὰ μέσα στὰ ὄνειρα. Ἀκόμα κ' ἡ μουσικὴ τοῦ πιάνου, πού στὴν πλαγινὴ κάμαρα ἄγνωστα χέρια τοῦ ζωντανεύουνε τὶς κρυμμένες ἀρμονίες, εἶναι σὰ ν᾿ἄλλῃ ἀφήσει τὸ βροντοῦχό της σὲ διαδοχικὲς ἀράδες ἀπὸ βελουδένιες κουρτίνες.

Ἔτσι νὰ περάσω τὴ ζωὴ μου ὀλόκληρη δὲν τὸ πιστεύεις πὼς τὸ μπορῶ;—

Κανέναν ἦχο τὰ χεῖλια μας δὲ βγάνουνε. Τὰ χέρια μας δὲν κουνιένται. Ποτέ, ποτέ τὰ χέρια μας δὲ θὰ τὰ κουνήσουμε. Τὰ χάρδια εἶναι κάτι τι πολὺ βαρὺ γιὰ τὴ λεφτότητα τῆς ζωῆς μας. Τὸ μεθύσι μὲ τὸ κρασὶ τῶν πορφυρένιων χειλιῶν, τῶν αἱματένιων καταπόρφυρω χειλιῶν, ποτέ, ποτέ δικό μας δὲ θὰ γίνῃ. Μόνο τὰ μάτια μου νὰ τ᾿ἄχω ἀφιημένα πάνω στὴν ἡρεμὴ λίμνη τῶ δικῶ σου ματιῶν. Πόσο εἶσαι τώρα δική μου... Κάθε σκέψη σου τὴ βλέπω νὰ περνᾷ πάνω στὸν καθρέφτη τῶ ματιῶ σου καὶ νὰ σκοτίζῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ καθαρὰ νερὰ τῆς λίμνης. Κάθε σκέψη σου, κάθε σκέψη σου εἶναι δική μου. Καὶ στὸν κόσμον τῆς αἰώνιας σιωπῆς πού ἐμεῖς ζοῦμε τώρα, τὰ σώματά μας εἶναι μόνο σὰ φωτεινοὶ ἀραχνοῦφροντοι πέπλοι, ριμένοι ἀπάνω στὴ μακαριότητα τῶν ψυχῶ μας Ἐνοιωσες, καλή, ὦ καλή, μὲ τόσην ἔνταση ποτέ σου, πόσο δικός σου, κατὰδικός σου ὀλόκληρος ἐγὼ εἶμαι; Ὀλόκληρος, ναί, ὀλόκληρος, γιὰ πάντα, γιὰ πάντα... Γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ... γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ...

Δὲν τὸ πιστεύεις πὼς μπορῶ νὰ περάσω ἔτσι ὅλη μου τὴ ζωὴ;—

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ

4

Ἐκεῖ στοῦ δρόμου τὴ γωνιὰ τ᾿ἀγαπημένο δέντρο λυγιέται, σειέται, δέρνεται ἀπ' τὸ σκληρὸ βορριὰ καὶ κεῖνο πιά ὑποτάχθηκε δυστυχισμένο κ' ἔρμος μὰ δὲ ζητᾷ βοήθεια μηδὲ παρηγοριά.

Πῶς γέρνουν τὰ κλωνάρια του λιγνὰ καὶ μωμιμένα καὶ πάλι πῶς ὑψώνονται τρεμάμενα, δειλά! Μὲς στὸ βαθὺ τὸν κόνον του βλέπω τὴν ἴδια ἐμένα πού κακὴ μοῖρα μ' ἔξωσε καὶ δὲν ἀντέχω πιά...

Τὸ παραθύρι ἀνοίγοντας σὰν πέσει τὸ σκοτάδι μιὰν ὀμιλία σιγαλὴ θάρχισουμε οἱ δυό, αὐτὸ θὰ γέρνει ρυθμικὰ τὸ πράσινο κεφάλι καὶ γὼ γιὰ τὸν ἀτέλειωτο θάνατον τοῦ μιλῶ καιημό,

γιὰ τὸν καιημό πού πόλεμο βαρὺ μοῦ ἔχει στημένα κ' ἐνῶ λυγίει καὶ δέρνει με κ' ἐνῶ μὲ τυραννεῖ, μοῦ ξαναλέει τὰ λόγια του τὰ παραπενημένα, μπροστά μου ξαναφέρνοντας τὴ θλιβερὴ μορφή.

Καὶ στὸ περβόλι τῶν θωρῶ τὰ φύλλα πεθαμένα, σωριάζονται, σώριάζονται σὰ πόδια μας μπροστά, τρεμάμενος τὰ χέρια μου φιλεῖ τὰ παγωμένα καὶ τοῦ φιλῶ τὸ μείωπο γιὰ ὑστερνὴ φορὰ...

5

Ἀπόψε στὸ περβόλι μου τὸ μαγικὸ θὰ σὲ τραβήξω, ἀγαπημένη, κάτ' ἀπ' τὴ γέφυρά μου Ἰτιά, καὶ κεῖ σιγὰ σιγὰ, στὴν ἀγκαλιά σου ἀκοιμισμένη, ἐνόσω ἡ Σελήνη θάνεβραίνει χλωμότερη κι ἀπὸ γυναικὰ πεθαιμένη, σιγὰ σιγὰ ψιθυριστὰ θὰ σοῦ ἱστορήσω ἓνα ἔγα τὰ θλιβερά μου μυστικά...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΤΑ ΔΕΚΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑΣ"

Μὰ, ἤρθανε ἄπειρα γράμματα γιὰ τὰ «Δεκάχρονα». Ἀπ' αὐτὰ δημοσιεύουμε ἐδῶ μερικὲς περικοπές, εὐχαριστώντας σύνολα τοὺς φίλους πού μὲ τόσο θερμὲς εὐκὲς ἤρθανε νὰ πανηγυρίσουνε μαζί μας.

Ὁ ποιητὴς ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ (ἀπὸ τὴ Μπαρτιάνα τῆς Γαλλίας): «Σὲ λίγῳ μπαίνει ὁ «Νουμάς» σὲ δέκα του τὰ χρόνια. Γεγάλος πολυσήμεντο γιὰ τὴ Ρωμιούση. Θάθελα νὰν τὰ γιωρτάσω καὶ γὼ μὰ δυστυχῶς δὲ θὰν μπορέσω ἀλλιῶτα παρὰ στέλλοντάς σου δέκα σειρές τῶν βιβλίων μου νὰ πωληθοῦνε γιὰ τὸ «Νουμά», μαζί μὲ τὴν ταχτικὴ μου τὴ συντροπή».

Ὁ ΘΕΟΔ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ (ἀπὸ τὸ Κέϊρο): «Γιὰ τὴ δεκαετηρίδα τοῦ «Νουμά» σὰς στέλνω τὰ εἰλικρινῆ μου συζητητήρια εὐχόμενός του νὰ μπεῖ καὶ σὰ εἰκοσὶ του χρόνια, δυατὸς κι ὠραῖος, ὅπως φάνηκε ἴσαμε σήμερα, κάτου ἀπὸ τὴ φωτισμένη σας διεύθυνση».

Ὁ κ. ΜΟΛΙΝΟΣ (ἀπὸ τὴ Γε.έβη): «Ἐπιτρέψατέ μου νὰ εἰς συζαρῶ γιὰ τὰ δεκάχρονα τοῦ «Νουμά» καὶ νὰ ἐπαναλάβω τὴν εὐκὴ τοῦ Παλαμά: Νῦν τὰ κατοστίσση».

Ὁ ποιητὴς ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΙΓΑΛΙΤΗΣ (ἀπὸ τὴ Σπέτσες): «... καὶ σὰ εἰκοσάχρονα, ἐνωμένοι στὴν Ἰδέα, νὰ